# RETSMØDERAPPORT
## i sag C-10/92 *

## I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

### A — *Faktiske omstændigheder*

Maurizio Balocchi, der driver virksomhed som ejendomsadministrator for forskellige klienter i Italien, er momspligtig dér.

I lighed med alle afgiftspligtige skal han med regelmæssige mellemrum til afgiftsmyndighederne indbetale forskellen mellem den moms, han har modtaget fra sine klienter, og den, som han har betalt som led i sin erhvervsvirksomhed. Denne forskel benævnes »merværdiafgiftens nettobeløb«.

M. Balocchi skal foretage indbetaling hver tredje måned, idet hans årsomsætning er under 360 mio. LIT.

For så vidt angår årets fjerde kvartal bestemmer den italienske lov, at de afgiftspligtige før den 20. december hvert år skal indbetale et acontobeløb på 65% af nettobeløbet af den merværdiafgift, som de skal betale for hele kvartalet senest den 5. marts i det følgende år, idet der ligeledes pr. sidstnævnte dato skal indgives en samlet årsangivelse.

Da merværdiafgiftens nettobeløb ikke kan fastsættes med sikkerhed før kvartalets udløb, skal der beregnes et acontobeløb på grundlag af den indbetaling, der er sket for det sidste kvartal i det foregående år, eller på grundlag af den afgiftspligtiges eget skøn, dersom han påregner, at nettobeløbet bliver mindre end dette.

Reglerne for beregningen af acontobeløbet er indeholdt i artikel 6 i legge finanziaria nr. 405 af 29. december 1990 (finansloven, der er offentliggjort i det *almindelige tillæg til Gazetta ufficiale* nr. 303 af 31.12.1990).

I stk. 2 i denne artikel hedder det:

»Før den samme dag (den 20.12.) skal (den afgiftspligtige) som acontobeløb på den indbetaling, der skal foretages samtidig med indgivelsen af årsangivelsen, indbetale et beløb på 65% af enten den indbetaling, der er sket eller skulle være sket ved indgivelsen af årsangivelsen for det foregående år, eller den, som skal ske for det løbende år, dersom denne er lavere.«

I øvrigt bestemmes det i stk. 5, at der skal svares en tillægsafgift på 20% af de ubetalte beløb af afgiftspligtige, der ikke helt eller delvis indbetaler det skyldige beløb.

* Processprog: italiensk.

M. Balocchi har fundet, at ovennævnte artikel 6 strider mod fællesskabsretten, idet den foreskriver betaling før kvartalets udløb af et acontobeløb på den moms, som skal betales for hele kvartalet. Denne bestemmelse strider imod reglen om, at momsen først forfalder, når den afgiftspligtige transaktion er gennemført, hvilket fremgår af artikel 10 og 11 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1, herefter benævnt »det sjette direktiv«).

Med henblik på at gøre sit synspunkt gældende har M. Balocchi anlagt sag ved Tribunale di Genova (herefter benævnt »Tribunale«) med påstand om, at det fastslås, at ovennævnte bestemmelse er uforenelig med fællesskabsretten. Sagen blev anlagt den 16. december 1991, altså fire dage før acontobeløbets forfald.

To dage senere, nemlig den 18. december 1991, anmodede M. Balocchi desuden Tribunale's præsident om foreløbig at udsætte forpligtelsen til betaling af acontobeløbet ifølge denne bestemmelse. Ved kendelse afsagt den samme dato imødekom præsidenten hans anmodning.

Da præsidenten desuden fandt, at sagens udfald afhang af en fortolkning af fællesskabsretten, har han forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål.

»1) Er der ved bestemmelserne i artikel 10 og 11 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 (EFT L 145 af 13.6.1977) gennemført en harmonisering af begreberne 'afgiftspligtens indtræden' og 'afgiftens forfald', og har private i bekræftende fald ifølge disse bestemmelser rettigheder, som kan gøres gældende ved de nationale domstole?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, spørges der, hvad der skal forstås ved afgiftspligtens indtræden og afgiftens forfald, samt om artikel 10 og 11 i nævnte direktiv efter Domstolens fortolkning af disse bestemmelser er til hinder for nationale regler (artikel 6 i lov nr. 405/90), hvorefter tjenesteydere er forpligtet til at indbetale moms for tjenesteydelser, der endnu ikke er præsteret, og af beløb i betaling herfor, der endnu ikke er opkrævet?«

B — *Retsforhandlinger*

Den af Tribunale's præsident afsagte kendelse blev registreret på Domstolens Justitskontor den 10. januar 1992.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EF-Domstolen er der indgivet følgende skriftlige indlæg til Domstolen:

— den 24. april 1992 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Enrico Traversa, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget

— den 4. maj 1992 af M. Balocchi ved advokaterne Giuseppe Conte og Giuseppe Giacomini, Genova

— og samme dag af Den Italienske Republiks regering ved avocato dello Stato Franco Favara, som befuldmægtiget.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

## II — Skriftlige indlæg for Domstolen

### A — *M. Balocchi's indlæg*

*M. Balocchi* har indledningsvis gjort opmærksom på to karakteristiske træk ved det acontobeløb, som han efter den italienske lov skal betale før udløbet af fjerde kvartal.

Han har først bemærket, at acontobeløbet ikke afhænger af de transaktioner, der er gennemført i løbet af kvartalet, men af dem, han har udført i samme periode i det foregående år. Ganske vist giver loven den afgiftspligtige mulighed for at fastsætte acontobeløbet på grundlag af en anslået omsætning for kvartalet, men denne mulighed er teoretisk, for så vidt som det på grund af den økonomiske aktivitets svingende karakter er umuligt nøjagtigt at bestemme denne omsætning, og en eventuel indbetaling af et for lavt beløb bevirker beregning af et tillæg på 20%.

Dernæst har M. Balocchi anført, at det acontobeløb, der skal betales den 20. december, beregnes på grundlag af merværdiafgiftens nettobeløb for hele kvartalet. Dette beløb afhænger således ikke blot af de allerede pr. denne dato gennemførte transaktioner, men tillige dem, som foretages mellem den 20. og den 31. december. Der foretages imidlertid et stort antal transaktioner i fast ejendom i denne periode, bl.a. for at drage fordel af de tilbagebetalinger af moms, der traditionelt foretages af den italienske stat i denne periode for så vidt angår disse transaktioner. De handlende og de erhvervsdrivende, der hører under turistsektoren, rammes ligeledes, fordi de har en betydelig del af deres omsætning i årets slutning. Den italienske lovgivning bevirker en reel forskelsbehandling af disse afgiftspligtige, for så vidt som de er de eneste, der lider tab som følge af pligten til at foretage acontobetaling.

Efter at have beskrevet de to karakteristiske træk ved acontobeløbet har M. Balocchi undersøgt den italienske lovgivnings forenelighed med fællesskabsretten.

I denne henseende har han først og fremmest gjort gældende, at lovgivningen strider mod artikel 10 i det sjette momsdirektiv. I medfør af denne bestemmelse — hvorved der er sket en harmonisering af begreberne afgiftspligtens indtræden og afgiftens forfald — forfalder afgiften ikke før gennemførelsen af den afgiftspligtige transaktion. Den italienske lovgivning strider imod denne regel ved at

fastsætte, at en del af momsen skal betales, selv om kvartalet ikke er udløbet, og visse transaktioner endnu ikke har fundet sted.

I øvrigt har artikel 10, der er affattet præcist og ubetinget, umiddelbar virkning. Det følger heraf, at borgerne kan påberåbe uforenelighed mellem lovgivningen og denne bestemmelse for de nationale retter.

M. Balocchi har endvidere henvist til direktivets artikel 22, stk. 5. I medfør af denne bestemmelse, hævder han, skal merværdiafgiftens nettobeløb principielt indbetales samtidig med indgivelsen af periodeangivelsen, men kan kun ske efter dette tidspunkt under visse omstændigheder. Ifølge artikel 22 kan medlemsstaterne opkræve et acontobeløb, når betalingen udskydes. Men acontobeløbet kan først kræves efter afgiftsperiodens udløb (f.eks. før udløbet af december måned for årets sidste kvartal), men alene efter indgivelsen af angivelsen. Denne fortolkning følger af dommen af 10. juli 1984 (sag 42/83, Dansk Denkavit, Sml. s. 2649) og ligeledes af betegnelsen »acontobeløb«, der indebærer, at den gæld, på hvilken et acontobeløb betales, kan opgøres med sikkerhed. Da nettobeløbet ikke kan opgøres med sikkerhed før indgivelsen af angivelsen, kan der ikke opkræves noget acontobeløb før dette tidspunkt.

På grundlag af ovenstående betragtninger har M. Balocchi foreslået Domstolen at besvare de af den nationale ret forelagte spørgsmål som følger:

»1) Ved bestemmelserne i artikel 10 og 11 i Rådets sjette direktiv (77/388/EØF af 17.5.1977) er der gennemført en harmonisering af begreberne afgiftspligtens indtræden og afgiftens forfald, og da disse er klare, tilstrækkeligt præcise og ubetingede, tillægger de borgerne rettigheder, som de kan gøre gældende ved de nationale retter til støtte for, at en national regulering er uforenelig med disse begreber.

2) Da begreberne afgiftspligtens indtræden og afgiftens forfald er fastlagt ved bestemmelserne i artikel 10 og 11 i Rådets sjette direktiv (77/388/EØF), for så vidt som forfaldstidspunktet under alle omstændigheder falder i en underordnet fase, der i tidsmæssig henseende følger efter den førstnævnte, er disse artikler til hinder for, at det ved en national ordning (artikel 6 i lov nr. 405/90) pålægges tjenesteydere at indbetale moms af ydelser, som endnu ikke er udført, og beløb, som endnu ikke er opkrævet.«

B — *Den italienske regerings indlæg*

*Den italienske regering* har principalt anmodet Domstolen om at hjemvise sagen til den nationale ret uden at besvare de stillede spørgsmål.

Den har først og fremmest begrundet sit standpunkt med, at sagen giver anledning til afgiftsmæssige spørgsmål, og at Tribunale, for hvilken sagen er indbragt til afgørelse i realiteten, ikke i medfør af italiensk lovgivning er kompetent til at afgøre sådanne

problemer. Regeringen har dernæst anført, at de præjudicielle spørgsmål er forelagt af præsidenten for Tribunale, og at han, da denne ikke beskæftiger sig med sagens realitet, ikke kan forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål. Endelig har regeringen bemærket, at der ikke har fundet nogen kontradiktorisk forhandling sted for den pågældende ret, og at afgiftsmyndighederne derfor ikke har haft lejlighed til at give udtryk for deres stilling til de forelagte spørgsmål.

Subsidiært har den italienske regering fremsat følgende betragtninger vedrørende den pågældende lovgivnings forenelighed med fællesskabsretten:

For det første har den gjort gældende, at det første præjudicielle spørgsmål, der vedrører virkningen af og formålet med artikel 10 og 11 i det sjette momsdirektiv, ikke tjener noget formål. Det er nemlig klart, at disse bestemmelser har umiddelbar virkning, og at det af selve deres ordlyd fremgår, at de har til formål at fastlægge afgiftspligtens indtræden og afgiftens forfald.

For det andet har den italienske regering i besvarelse af det andet præjudicielle spørgsmål hævdet, at den italienske lovgivning er i overensstemmelse med det sjette momsdirektiv.

I denne forbindelse har regeringen først og fremmest anført, at der ikke ved denne lovgivning pålægges de afgiftspligtige pligt til at indbetale moms til statskassen af transaktioner, der endnu ikke er gennemført. Acontobeløbet beregnes ganske vist principielt på grundlag af transaktioner, der er gennemført i det foregående år, og ikke i det løbende år, men loven giver den afgiftspligtige ret til selv at anslå det acontobeløb, der skal betales, dersom han forudser, at nettobeløbet af den merværdiafgift, som skal betales, er lavere end beløbet for det foregående år.

Den italienske regering har herefter gjort gældende, at de afgiftspligtige før indførelsen af bestemmelsen om acontobeløbet først plejede at betale merværdiafgiftens nettobeløb til statskassen for sidste kvartal samtidig med indgivelsen af angivelsen, nemlig den 5. marts i det følgende år, og at de således havde vederlagsfri rådighed over betydelige midler i mere end to måneder. Det er for at undgå dette, at pligten til indbetaling af acontobeløbet er blevet indført. I øvrigt er det tab, som de afgiftspligtige lider som følge af pligten til at betale dette acontobeløb, det samme, som de ville have pådraget sig, dersom forfaldsdatoen for indbetalingen var blevet fastsat ikke til den 5. marts, men til begyndelsen af januar måned. Denne dato ville have været forenelig med direktivets artikel 22, stk. 4, første afsnit, hvorefter indbetalingen principielt skal ske senest to måneder efter udløbet af den pågældende afgiftsperiode.

Endelig har den italienske regering bemærket, at der i loven gøres brug af den ret, der er tillagt medlemsstaterne ved artikel 22, stk. 5, til at opkræve »acontobeløb« på den indbetaling, der skal foretages.

På grundlag af disse betragtninger har den italienske regering foreslået de af den nationale ret stillede spørgsmål besvaret som følger:

»Artikel 10 og 11 i direktiv 77/388/EØF er ikke til hinder for, at den nationale lovgiver bestemmer, at der skal indbetales et acontobeløb på den indbetaling, der skal ske før den 20. december i hvert år ved indgivelsen af angivelsen vedrørende kalenderåret, hvilket særlig gælder, dersom den nationale

lovgivning fastsætter en længere frist for indgivelsen af angivelsen end den i artikel 22, stk. 4, i ovennævnte direktiv omhandlede.«

C — *Kommissionens indlæg*

*Kommissionen* har for det første gjort gældende, at den italienske lovgivning strider mod direktivets artikel 10. Den væsentligste regel i denne bestemmelse — der skulle tjene til harmonisering af begreberne afgiftspligtens indtræden og afgiftens forfald — var, at afgiften først forfalder, når den afgiftspligtige transaktion er gennemført, og at der ikke i noget tilfælde kunne kræves selv delvis betaling på forhånd.

Det følger af denne regel, at loven er i overensstemmelse med direktivet, for så vidt acontobeløbet vedrører transaktioner, der allerede er gennemført pr. 20. december, mens den strider mod dette direktiv, for så vidt angår den del af acontobeløbet, der vedrører transaktioner, der endnu ikke er gennemført på denne dato.

Borgerne kan for de nationale retter gøre gældende, at der er tale om uforenelighed mellem loven og direktivet, for så vidt som artikel 10 har umiddelbar virkning på grund af sin klare, præcise og ubetingede ordlyd.

Kommissionen har for det andet anført, at direktivet ikke indeholder nogen undtagelse fra forbuddet mod forskudsvis betaling af afgiften.

Således foreskriver artikel 10, stk. 5, alene, at medlemsstaterne kan udsætte betalingen af afgiften, men ikke, at de kan kræve forskudsvis betaling.

På tilsvarende måde tillader artikel 22, der omhandler muligheden for opkrævning af »acontobeløb«, faktisk medlemsstaterne at udskyde forfaldsdagen for afgiften og kræve acontobeløb fra det tidspunkt, hvor afgiften forfalder, indtil den dato, der er fastsat for opgørelsen. Denne fortolkning følger af betydningen af ordet »acontobeløb«, der betyder delvis betaling af en allerede eksisterende gæld, og som er knæsat af Domstolen i ovennævnte dom af 10. juli 1984 i sagen Dansk Denkavit samt af generaladvokat Mancini i hans forslag til afgørelse af denne sag.

I øvrigt er medlemsstaterne ifølge artikel 27 berettigede til at fravige reglerne i direktivet med henblik på at forenkle opkrævningen af afgiften eller undgå tilfælde af svig eller afgiftsunddragelser. Denne bestemmelse kan dog ikke begrunde nogen pligt til indbetaling af acontobeløb, da de pågældende undtagelsesbestemmelser kun kan fastsættes efter meddelelse til Kommissionen og efterfølgende godkendelse af Rådet, og disse formaliteter ikke er blevet bragt i anvendelse for så vidt angår den italienske lovgivning.

Endelig har Kommissionen bemærket, at medlemsstaterne undertiden kræver betaling af en direkte skat før udløbet af den periode, som denne skat vedrører. Men denne teknik — som man kunne kalde forskudsbetaling,

men ikke acontobetaling — kan ikke benyttes for så vidt angår momsen, eftersom den af de ovenfor anførte grunde strider mod direktivets artikel 10 og 22.

På baggrund af de ovenfor anførte betragtninger foreslår Kommissionen de af den nationale ret stillede spørgsmål besvaret som følger:

»1) Begreberne afgiftspligtens indtræden og afgiftens forfald er blevet harmoniseret ved artikel 10, stk. 1 og 2, i direktiv 77/388/EØF ved præcise definitioner, og disse bestemmelser, der opfylder de fornødne krav om klarhed, præcision og ubetingethed, kan påberåbes ved de nationale domstole med henblik på at hindre anvendelse af en national regel, der strider herimod.

2) a) Artikel 10, stk. 1 og 2, samt artikel 22, stk. 5, i direktiv 77/388/EØF er ikke til hinder for en national bestemmelse, der fastsætter betaling af et acontobeløb på den moms, der skyldes af den afgiftspligtige i anledning af overdragelse af goder eller udførelse af tjenesteydelser, der allerede har fundet sted.

b) Artikel 10, stk. 1 og 2, i direktiv 77/388/EØF samt artikel 22, stk. 5, i dette direktiv er til hinder for en national regulering, hvorefter en afgiftspligtig selv i enkelte tilfælde skal indbetale et momsbeløb på et tidspunkt, hvor afgiftspligten ikke er indtrådt, eller afgiften ikke er forfaldet.«

## III — Svar på spørgsmål fra Domstolen

Ved skrivelse af 20. november 1992 har Domstolen stillet Kommissionen to spørgsmål.

*Første spørgsmål*

Domstolen har anmodet Kommissionen om at oplyse, om andre medlemsstater ligeledes før udløbet af en afgiftsperiode opkræver acontobeløb på merværdiafgiftens nettobeløb for hele denne periode.

I sit svar har Kommissionen bygget på tre kriterier, nemlig: afgiftsperioderne, datoen for indgivelsen af angivelsen og datoen for betaling af momsen. Dette svar kan i hovedtræk gengives som følger:

A. *Belgien*

Ifølge den almindelige ordning er afgiftsperioden på én måned, og angivelsen og betalingen af momsen skal finde sted inden den 20. i den følgende måned.

Der findes særlige ordninger, der bygger på omsætningen, nemlig:

— når omsætningen er under 20 mio. BFR, skal der indgives kvartalsvise eller månedlige angivelser, og momsen skal betales i månedlige rater på en tredjedel af tilsvaret for det foregående kvartal

— når omsætningen er under 3 mio. BFR, skal der indgives angivelse hvert år, og momsen betales i rater på en tolvtedel af tilsvaret for det foregående år.

B. *Danmark*

Den sædvanlige momsperiode er på tre måneder. Angivelsen og betalingen skal finde sted før den 20. i den anden måned efter afgiftsperiodens udløb. I *særlige tilfælde* kan myndighederne afkorte den sædvanlige afgiftsperiode på et kvartal.

C. *Frankrig*

Den franske lovgivning har *tre afgiftsordninger*, nemlig: Betaling af et forud fastsat beløb, den særlige beskatningsordning og ordningen, der bygger på den faktiske fortjeneste. Ordningen med forud fastsat betaling vedrører afgiftspligtige, hvis årlige omsætning ikke overstiger visse beløb, angivelsen sker månedlig eller kvartalsvis, og der indbetales foreløbige beløb, der fastsættes af afgiftsmyndighederne efter udløbet af hver enkelt afgiftsperiode. Ifølge de to andre ordninger skal der indgives forenklede angivelser og indbetales kvartalsvise eller månedlige afgiftsbeløb, der fastsættes på grundlag af den moms, der er betalt i løbet af det foregående år. Ved årets afslutning indgives en berigtigende angivelse.

D. *Tyskland*

Afgiftsperioden er på et år, men momsen skal angives og indbetales månedsvis. Den skal ledsages af en foreløbig angivelse, der indgives inden den 10. i den følgende måned.

*Særlige ordninger* gælder:

1) når momsen for det foregående år er under 6 000 DM, er de »foreløbige« angivelser og »acontobeløbene« kvartalsvise

2) når momsen for det foregående år er under 600 DM, sker angivelsen og betalingen af afgiften på årsbasis.

E. *Grækenland*

Afgiftsperioden er på et år, og de foreløbige angivelser og indbetalinger af afgift sker månedsvis eller hver anden eller tredje måned før en bestemt dato i måneden efter afgiftsperiodens udløb. Der skal indgives en sammenfattende angivelse to måneder før årets udløb.

F. *Irland*

Den normale afgiftsperiode er på to måneder, og den »sammenfattende« angivelse og

betalingen af momsen skal finde sted 19 dage før udløbet af afgiftsperioden. En afgiftspligtig kan med tilladelse fra afgiftsmyndighederne undergives en ordning med månedlige eller årlige afgiftsperioder.

G. *Luxembourg*

Afgiftsperioden er på et år. Angivelserne og betalingen af momsen afhænger af omsætningen. Når denne:

— andrager over 600 000 LFR, sker angivelsen årsvis. Denne angivelse og betalingen af momsen skal ske før den 1. marts i det følgende år

— andrager mellem 600 001 og 1 800 000 LFR sker angivelsen årsvis (før den 1.3. i det følgende år). Momsen betales ved kvartalsvise acontobeløb (den 1.6., 1.9. og 1.12.) med en fjerdedel af tilsvaret for det foregående år

— andrager mellem 1 800 001 og 6 000 000 LFR indgives der foreløbige kvartalsvise angivelser 15 dage før kvartalets udløb. Der skal indbetales månedlige afdragsbeløb på en tredjedel af momsen for det foregående kvartal før den 15. i hver måned

— andrager over 18 000 000 LFR, skal der indgives foreløbige månedlige angivelser, og momsen skal betales senest 15 dage *efter* månedens udløb.

Afgiftspligtige, der benytter månedsvise eller kvartalsvise angivelser skal indgive en årlig sammenfattende angivelse før den 1. maj i det følgende år.

H. *Nederlandene*

Afgiftsperioden er på et år. Indgivelsen af angivelserne og betalingen af momsen varierer efter det beløb, der skal betales. Når momsen

— andrager under 1 000 HFL, sker angivelsen årsvis. Denne angivelse og betalingen af momsen skal ske i måneden efter udløbet af afgiftsperioden

— andrager mellem 1 000 og 9 000 HFL, skal der ske foreløbig angivelse og betalinger for hvert kvartal i løbet af måneden efter afgiftsperiodens udløb

— andrager over 9 000 HFL, skal der ske månedlige angivelser og betalinger i måneden efter afgiftsperiodens udløb.

Der skal hvert år indgives en sammenfattende anmeldelse.

I. *Portugal*

Ifølge den sædvanlige ordning skal der ske angivelse og betaling:

— kvartalsvis (senest halvanden måned efter kvartalets udløb) for så vidt angår afgiftspligtige, hvis omsætning andrager under 30 mio. ESC

— månedsvis (senest to måneder efter månedens udløb) for så vidt angår afgiftspligtige, hvis omsætning andrager over 30 mio. ESC.

J. *Det Forenede Kongerige*

Afgiftsperioden er på tre måneder, og angivelse og betaling af momsen skal ske ved afgiftsperiodens udløb. I visse tilfælde nedsættes afgiftsperioden til en måned, eller der kan på begæring af en afgiftspligtig, hvis omsætning ikke overstiger 300 000 UKL, fastsættes en årlig angivelse og foreløbige acontobeløb, der fastsættes af myndighederne i årets løb.

K. *Spanien*

Den sædvanlige afgiftsperiode er på tre måneder. Angivelsen og betalingen skal finde sted senest 20 dage efter kvartalets udløb.

I visse tilfælde kan afgiftsperioden nedsættes til en måned. Angivelse og betaling af momsen skal ske senest 20 dage efter månedens udløb. En endelig og sammenfattende årlig angivelse skal ske før den 20. januar.

Efter Kommissionens opfattelse er de kvartalsvise eller månedlige »a contobeløb« ifølge de særlige »belgiske« ordninger og de kvartalsvise »a contobeløb« ifølge den luxembourgske lovgivning faktisk forskudsbeløb, der skal betales af transaktioner, som endnu ikke er gennemført.

*Andet spørgsmål*

Domstolen har stillet følgende spørgsmål:

»I medfør af Rådets direktiv 91/680/EØF af 16. december 1991 om tilføjelse til det fælles merværdiafgiftssystem og om ændring, med henblik på afskaffelse af de fiskale grænser, af direktiv 77/388/EØF (EFT L 376, s. 1) skal moms af transaktioner inden for Fællesskabet ikke længere betales ved indførslen, men være indbefattet i den periodevise angivelse fra den 1. januar 1993.

Det følger heraf, at medlemsstaterne ikke længere opkræver moms ved indførslen, men alene ved udløbet af afgiftsperioderne.

Agter visse medlemsstater at indføre pligt til betaling af et acontobeløb med henblik på at fremskynde opkrævningen af momsen?«

Kommissionen har svaret, at den ikke i øjeblikket er i stand til at sige, om visse medlemsstater agter at indføre en sådan bestemmelse.

R. Joliet
Refererende dommer